

Thomas Z. Marshall

A KARNEVÁL
VÉGET ÉRT

avagy
DZSIHÁD ÉS BÉKETŰRÉS

Kölnben a város polgárai idén decemberben ugyanúgy búcsúztatják az óévet, miként azt már megszokták az elmúlt évtizedek alatt. A belváros díszbe öltöztetett utcáin kisebb-nagyobb csoportokba verődve emberek tízezrei hömpölyögnek fel-alá látszólag céltalanul. Sokan pezsgős- vagy snapszosüveggel a kezükben hagyják magukat sodortatni a tömeggel a város főtere, a Dómtér felé. A fiatalok az este nyaklító nélkül elfogyasztott ital hatására önfeledten hangoskodnak, kurjongatnak, énekelnek, de leginkább a szilveszteri papírtrombitáikkal és műanyag túlkeikkel dudálnak nagy hangzavart keltve. A korábbi évekhez képest csupán annyi a különbség, hogy most a város tősgyökeres lakóihoz és a turisták ünneplő tömegeihez a világ szegényebb, szerencsétlenebb és háborúk sújtotta országaiból befogadott embertársaik sokasága csatlakozott. Ez utóbbiak ruházata ugyan valamivel kopottabb, szegényesebb, mint a németeké, de többnyire európai stílusú.

A tömegben Angela három barátnőjével együtt szintén a Dómtérre igyekszik, amikor valaki egy üres üveget vág mellettük a járda kövéhez. A szilánkok hangosan csörömpölve fröccsennek szét, de szerencsére senkit nem sebesítenek meg. Ez egy kis sé kijózanítja Angelát, és már nincs is olyan önfeledt jókedve, mint otthon az indulás előtt, amikor még arról álmodozott, hogy az éjfélti tűzijáték után az utcabálon jól kitáncolja magát. Még azt sem zárta ki, hogy éppen ott, a Dómtéren megismerkedik egy csinos és kedves fiúval, aki az elkövetkező években a párja lesz. Most azonban, ahogy odaérnek, azon veszi észre magát, hogy mindenhol petárdák

repkednek. Ezt roppant veszélyesnek és teljesen értelmetlennek találja. Ilyet a korábbi években egyszer sem kellett átélnie. Nem érti, hogy mi történik körülötte. Félni kezd. Még eltalálja egy lövedék, és megégeti a ruháját vagy az arcát.

Angela nem szereti az erőszakot. Nincs hozzászokva. Felnőtt kora ellenére a szülei folyamatosan és féltve óvják a legkisebb szellőtől is. Ez a túlzott szülői gondoskodás az érzékeny, finom és félnék jellemében a mai napig megmutatkozik. Félelmében csak bambán és gépiesen mosolyog. A korábbi szilvesztereken ugyanitt sokkal otthonosabban érezte magát. Arra gondol, jobb lenne hazamenni és szűk körben házibulit tartani. Az mégiscsak meghittebb, és nem utolsó sorban biztonságosabb egy fiatal lány számára. El is mondja az ötletét a többieknek, akik viszont hallani sem akarnak a tervéről. A barátnői marasztalása ellenére ő már döntött. Valami érthetetlen levertség lesz úrrá rajta, és nincs kedve tovább tolongani a tömegben. Elbúcsúzik a lányoktól, és megpróbál kikeveredni a tér szélére. Szeretne taxit fogni, de egyetlen sárga autót sem lát a környéken. Elindul hát a főpályaudvar felé, mert tudja, hogy ott biztos kap taxit. Ide-oda verődve nehezen halad a számára idegennek tűnő tumultusban. Ettől kissé elkedvetlenedik, amit magára erőltetett, zavart mosollyal próbál leplezni. Rossz hangulatának elfedéséhez jól jön a még otthon elfogyasztott pezsgő okozta, enyhén bódult állapota.

Mikor elérkezik a pályaudvar közelébe, és a zeb-ránál át akar menni az úttest túloldalára, hirtelen és

meglepetésszerűen szorosan mellé áll egy észak-afrikai külsejű férfi. Angela érzi az aurájába benyomuló férfi kellemetlen közelségét. „Ilyen nagy és kavargó tömegben a világ bármely pontján szeretnek elvegyülni a kisstílű zsebtolvajok. A szegény emberek létszámának növekedésével több lesz a bűnözés, és az utcára kilépve jobban kell vigyáznunk az értéktárgyainkra” – gondolja, és a vállán oldalt hosszú bőrszíjon lógó kis ridiküljét szorosan maga elé húzza.

Ahmed százhetven centi magas, szikár, felstuccolt fekete hajú, barna bőrű fiatalember. Angolul jól ért, de németül még keveset beszél, hiszen az országában dúló véres polgárháború elől menekülve alig több mint fél éve érkezett Németországba, ebbe a számára gazdag, de hűvös és idegen világba.

Abba az országba, amelynek a polgárai a második világháború bűnei és tragédiája után képesek voltak önmagukkal szembenézni és bűnbánatot gyakorolni. Mára Németországot Európa egyik legliberálisabb és legtoleránsabb államaként emlegethetjük, amely képes magáról elhíttetni a világgal, hogy nincs csodálatra méltóbb dolog a náluk dúló általános jólétnél, amelyben nemcsak a kiváltságosoknak jut a jóból, hanem egy egész nép gazdag lehet. Ahmed számára Németország olyannak tűnt, mint egykor az Újvilágba igyekvő bevándorlók szemében az amerikai álom.

Hosszú, viszontagságos, sok országon keresztül vezető vándorlása után, amikor végre elérkezett az úti céljához, megváltozott a véleménye. Ahmed a

számára leküzdhetetlen anyagi és társadalmi különbségek láttán elkeseredésében alig tudja elrejtteni a gyűlöletét azok iránt, akik befogadták. Gyűlöli az európaiakat, akiknek van munkájuk, szép házakban laknak, és jólétben élik a mindennapjaikat, de az érzelmeiket tekintve szenvtelenek, hidegek és visszafogottak. Gyűlöli ezeket az embereket, akiknek mindenük a pénz. Csak azért dolgoznak, hogy megvehessék a márkás ruhákat, étteremben vacsorázhasanak, vagy elmeheessenek a barátaikkal sörözni, miközben holt részegre isszák magukat. Bárokba járnak, szexfilmeket néznek, bordélyházakat tartanak fenn. A vigalmi negyedekben közszemlére meztelen nőket állítanak a kirakatüvegek mögé mint olyan személytelen árut, amit jó pénzért bárki megvehet magának. Mindezt látva és személyesen megtapasztalva Ahmed szemében az európaiak elvesztették a tekintélyüket, akiknek csak az számít, hogy kinek mekkora autója van, hova mennek nyaralni, és hogy a pénzükért bármit meg tudjanak szerezni, amihez kedvük van. Elfogadhatatlan számára, hogy a világot ezek a hitetlen, anyagias és hitvány alakok mozgatják.

Idén szeptemberben töltötte be a huszonharmadik életévét. A németektől kapott ideiglenes otthonában megvan mindene. Szállás, étel, ital, ruha, zsebpénz. Az idejével azt csinálhat, amit szeretne, de nem akarja elfogadni, hogy ez a világi deprimáló és pusztító erő elvegye a hitét, és magával rántsza az európai nihilizmusba. Őt nem köti semmi ehhez az idegen világhoz.